

Sygn. akt I NKRS 30/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z odwołania D. M.-K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 16 listopada 2021 r.
w przedmiocie wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska
asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], ogłoszone
w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 331,

z udziałem D. F. D. i M. M. J.-W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 6 lipca 2022 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z dnia 16 listopada 2021 r.
działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej
Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. z 2021, poz. 269, dalej: u.KRS, ustawa o KRS),
postanowiła w ust. 1 przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie D. F. D. i
M. M. J.-W. do pełnienia urzędu na dwa stanowiska asesorskie w Wojewódzkim

Sądzie Administracyjnym w W. oraz w ust. 2 nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie D. M.-K. do pełnienia urzędu na jedno z dwóch stanowisk asesorskich w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W..

Na dwa wolne stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2021 r. pod poz. 331, zgłosili się D. F. D. - radca prawny - Okręgowa Izba Radców Prawnych w W., dr M. M. J.-W. - starszy asystent sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. oraz D. M.-K. - radca prawny - Okręgowa Izba Radców Prawnych w W..

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu 15 listopada 2021 r. zespół członków KRS po wnikliwym zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił szczegółowo sylwetki kandydatów, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Zespół postanowił bezwzględną większością głosów rekomendować KRS przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie na dwa stanowiska asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W.: D. F. D. (3 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się”) oraz M. M. J.-W. (3 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się”). Kandydatura D. M.-K. nie otrzymała wymaganej bezwzględnej większości głosów (1 głos „za”, przy braku głosów „przeciw” i 2 głosach „wstrzymujących się”).

W uzasadnieniu stanowiska zespół wskazał, że za rekomendowaniem D. D. i M. J.-W. przemawiają w szczególności (ocenione łącznie): kwalifikacje i doświadczenie zawodowe, wysoki poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, opinie Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., opinie przełożonych, rekomendacje oraz inne dołączone dokumenty.

Podjmując niniejszą uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod

uwagę, że kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072 ze zm.; dalej: p.u.s.p.).

Rada, podejmując niniejszą uchwałę, kierowała się kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS oraz wymogiem z art. 6a § 1 p.u.s.a. i uwzględniła kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe, wysoki poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, opinie przełożonych, rekomendacje oraz inne dołączone dokumenty.

Opiniując kandydaturę D. M.-K. na stanowisko asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała jej sylwetkę wskazując, że urodziła się w 1983 r. w W.. W 2008 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie [...] z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. Jest laureatką nagrody Prezesa Krajowej Rady Radców Prawnych za najlepszą pracę magisterską z zakresu wykonywania zawodu radcy prawnego, deontologii zawodowej oraz działalności samorządu radców prawnych. Od 30 listopada 2009 r. do 30 listopada 2010 r. odbyła aplikację ogólną w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, od 3 marca 2011 r. do 25 marca 2012 r. była zatrudniona na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Rejonowym w W. (X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, I Wydział Cywilny). Od 26 marca 2012 r. do 31 października 2014 r. pracowała na takim samym stanowisku w Sądzie Okręgowym w W. (X Wydział Gospodarczy, IX Wydział Ubezpieczeń Społecznych). Po odbyciu aplikacji radcowskiej w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w W., w marcu 2014 r. złożyła egzamin radcowski z wynikiem pozytywnym. Uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 20 maja 2014 r. została wpisana na listę radców prawnych tej Izby. W dniu 30 czerwca 2014 r. złożyła ślubowanie. Zawód radcy prawnego wykonuje od grudnia 2014 r., początkowo na podstawie umowy o pracę (w spółce prawa handlowego, w przedsiębiorstwie państwowym oraz na uczelni wyższej), a od 2 listopada 2015 r. do chwili obecnej prowadzi indywidualną kancelarię radcy prawnego w W.. W latach 2016-2020 pełniła funkcję sędziego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. a od 2020 r. pełni funkcję Zastępcy

Rzecznika Dyscyplinarnego tej Izby. Kandydatka podnosi kwalifikacje, uczestnicząc w szkoleniach zawodowych.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także opinię Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., które pozytywnie zaopiniowało D. F. D. i M. M. J.-W., oddając na każdego z tych kandydatów po 5 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”, zaś D. M.-K. Kolegium zaopiniowało negatywnie, nie oddając głosów „za”, przy 3 głosach „przeciw” i 2 głosach „wstrzymujących się”.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 16 listopada 2021 r. kandydatura D. D. otrzymała 11 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” oraz 2 głosy „wstrzymujące się” (przy udziale 13 osób), w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów, zaś na kandydaturę M. J.-W. oddano 13 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się” (przy udziale 14 osób), w rezultacie czego kandydatura ta również uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów. Natomiast na kandydaturę D. M.-K. oddano 2 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 12 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 14 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W konkluzji uzasadnienia uchwały KRS stwierdziła, że o przedstawieniu Prezydentowi RP D. D. i M. J.-W. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności uzyskane oceny kwalifikacji oraz doświadczenie zawodowe, wnioski płynące z ocen pracy kandydatów i ich kwalifikacje zawodowe, opinie służbowe, potwierdzające rzetelną praktykę zawodową oraz umiejętności predestynujące do pełnienia urzędu asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym, a także jednogłośnie pozytywne opinie Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W..

Pismem z 10 stycznia 2022 r. D. M.-K. wniosła odwołanie od uchwały z dnia 16 listopada 2021 r. nr [...], zaskarżając uchwałę w całości. Uchwale tej zarzuciła naruszenie:

- art. 6a § 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (dalej p.u.s.a.) w zw. z art. 57 § 1 i art. 57 a § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej p.u.s.p.) w zw. z art.

29 § 1 pkt 4 p.u.s.a. oraz naruszenie art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że kandydat Pan D. F. D. spełnił wymóg posiadania odpowiedniego okresu pozostawania na wskazanych w powołanym przepisie stanowiskach lub posiadania odpowiedniego okresu stażu zawodowego i tym samym naruszenie zasad równości wobec prawa oraz równego dostępu do służby publicznej;

- przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 6 a § 1 pkt 1 i 2 p.u.s.a. oraz art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP przez niewłaściwe zastosowanie i pozbawienie odwołującej się dostępu do stanowiska asesora sądowego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. na równych zasadach, poprzez:

a) uzasadnienie ostatecznej decyzji braku rekomendacji Jej kandydatury na podstawie wyniku opinii kolegium sądu tj. wyłącznie z powodu nieuzyskania poparcia środowiska sędziowskiego sądu, z pominięciem w stosunku do odwołującej się innych kryteriów ustawowych, w tym przede wszystkim doświadczenia zawodowego w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej zdobytego m.in. podczas wieloletniej pracy na stanowisku radcy prawnego w instytucjach sfery publicznej, opinii przełożonych, rekomendacji i wyróżnień załączonych do karty zgłoszenia;

b) brak wszechstronnego rozważenia sprawy przejawiający się w lakonicznym zaprezentowaniu kandydatury Skarżącej podczas posiedzenia Rady w dniu 16 listopada 2021r., to jest z pominięciem okoliczności posiadania przez nią wieloletniego doświadczenia zawodowego, jako radcy prawnego zatrudnionego w instytucjach publicznych zobowiązanych do stosowania prawa administracyjnego i procedury administracyjnej;

c) brak wszechstronnego rozważenia sprawy przejawiający się w przyjęciu, że kandydat Pan D. F. D. spełnił wymóg posiadania odpowiedniego okresu pozostawania na wskazanych w art. 6a § 1 pkt 2 p.u.s.a. stanowiskach lub posiadania odpowiedniego okresu stażu zawodowego;

d) brak wszechstronnego rozważenia sprawy przejawiający się w uznaniu,

że kandydaci rekomendowani przez Radę spełniają w wyższym stopniu kryteria wyboru na stanowisko asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. niż Odwołująca się.

- art. 42 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w zw. z art. 6 a § 1 pkt. 1 i 2 p.u.s.a. poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób sprzeczny z prawem oraz budzącym wątpliwości, co do prawidłowości dokonanego wyboru tj.:

a) z pominięciem istotnych okoliczności dotyczących doświadczenia Odwołującej się w zakresie świadczenia pomocy prawnej, jako radca prawny, na rzecz instytucji sfery publicznej zobowiązanych do stosowania prawa administracyjnego i procedury administracyjnej oraz z pominięciem opinii przełożonych i rekomendacji:

b) z pominięciem istotnych okoliczności dotyczących spełnienia przez kandydata Pana D. F. D. wymogu posiadania odpowiedniego okresu pozostawania na wskazanych w art. 6a § 1 pkt 2 p.u.s.a. stanowiskach lub posiadania odpowiedniego okresu stażu zawodowego przejawiający się w braku wskazania dokładnej daty ukończenia studiów na kierunku prawo oraz sposobu obliczenia wymaganego stażu.

Powołując się na powyższe zarzuty Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Krajowa Rada Sądownictwa nie złożyła odpowiedzi na odwołanie D. M. – K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały KRS z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej.

Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał KRS obejmuje wyłącznie badanie czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09;

z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydatur.

Zauważyć jednocześnie należy, że stosownie do normy art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z 7 maja 2019 r., I NO 12/19: „Sąd Najwyższy rozpoznając odwołanie nie działa instancyjnie, nie prowadzi postępowania dowodowego ani jego nie ponawia i nie poszerza. Tym samym jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, a sprawę rozpoznaje w granicach odwołania. Wobec tego (argument z art. 398³ § 1 *in fine* k.p.c.) odwołanie można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub też na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy”.

W świetle art. 33 i art. 35 u.KRS Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwałę po wszechstronnym rozważeniu sprawy i ma obowiązek procedować na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień, o ile zostały złożone, kierując się oceną kwalifikacji kandydatów, uwzględniając ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; także uwzględnia opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Należy podkreślić, że żadne z ustawowo przewidzianych kryteriów oceny kwalifikacji kandydatów do pełnienia urzędu sędziego „nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów” (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 2 lutego 2021 r., I NKRS 18/21). Wybór kandydata przedstawianego Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie nie może być także redukowany do wyników zastosowania określonego, matematycznego algorytmu (zob. wyroki Sądu Najwyższego:

z 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14; z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Rozpatrując odwołanie D. M.-K. od zaskarżonej uchwały, w pierwszej kolejności należy odnieść się do wskazanych przez Skarżącą podstaw zarzutów, a następnie poddać zarzuty te ocenie.

Zdaniem Skarżącej, Rada błędnie przyjęła, że D. D. spełnił wymóg posiadania odpowiedniego okresu pozostawania na wskazanych w art. 6a § 1 pkt. 1 i 2 p.u.s.a. stanowiskach lub posiadania odpowiedniego okresu stażu zawodowego. Jak podkreśliła Skarżąca w uzasadnieniu odwołania, wymóg uprawniający do powołania do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego wojewódzkiego sądu administracyjnego określony w art. 6a § 1 pkt 2 p.u.s.a. winien być rozpatrywany łącznie z wymogiem określonym w art. 6 § 1 pkt 3 p.u.s.a., to jest z warunkiem ukończenia wyższych studiów prawniczych i uzyskaniem tytułu magistra w tej dziedzinie. Ponadto wskazała, że zgodnie z art. 29 § 1 pkt 4 p.u.s.a. do postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu powszechnego. Z brzmienia art. 57 § 1 u.s.p. wynika, że kandydat powinien spełnić warunki do objęcia stanowiska w chwili zgłoszenia swojej kandydatury. Przepis ten jednoznacznie upoważnia do zgłoszenia tylko takiego kandydata, który spełnia wszelkie warunki do objęcia stanowiska. Kandydat musi więc spełniać je w dniu zgłoszenia, co zgodnie z art. 6a § 4 p.u.s.a. podlega kontroli prezesa właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego według stanu na dzień zgłoszenia kandydatury. Zgodnie zaś z brzemieniem art. 57ac § 2 u.s.p. jeżeli kandydaturę zgłosi osoba, która nie spełnia warunków dotyczących między innymi określonego stażu, prezes ten pozostawia zgłoszenie bez rozpoznania.

Sąd Najwyższy przychylił się do wyżej zaprezentowanego stanowiska, że kandydat powinien spełniać wymogi ustawowe dla objęcia stanowiska w chwili zgłoszenia swojej kandydatury (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r. III KRS 17/12, OSNP 2013/15-16/194, LEX nr 1350647). Jednak nie sposób zgodzić się z twierdzeniem, że wymóg posiadania odpowiedniego stażu zawodowego realizowanego w instytucjach publicznych na stanowiskach

związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego, określonego w art. 6a § 1 pkt. 2 p.u.s.a. należy rozpatrywać łącznie z wymogiem określonym w art. 6 § 1 pkt 3 p.u.s.a. Przy czym podkreślić trzeba, że wymóg pozostawania na stanowiskach wymienionych w art. 6a § 1 pkt. 2 p.u.s.a. sam przez się oznacza spełnienie wymogu z art. 6 § 1 pkt 3 p.u.s.a., co nie ma miejsca w przypadku wskazanego wyżej stażu zawodowego.

Zgodnie z art. 6a § 1 pkt. 1 p.u.s.a., do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego może być powołany ten, kto ukończył 30 lat i spełnia wymagania, o których mowa w art. 6 § 1 pkt 1-4 i 6 tj. ma obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw cywilnych i obywatelskich; jest nieskazitelnego charakteru; ukończył wyższe studia prawnicze w Polsce i uzyskał tytuł magistra lub zagraniczne uznane w Polsce; jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego.

Trzeba podnieść, że wymogi wskazane w art. 6a § 1 pkt. 1 p.u.s.a. muszą być spełnione przez kandydata w chwili dokonywania zgłoszenia kandydatury, ale nie muszą być spełnione w jednym czasie wraz z wymogami wskazanymi w art. 6a § 1 pkt. 2 p.u.s.a., chyba że wynika to z ich charakteru. Wskazane wymogi stanowią bowiem całkowicie odrębne kryteria. Ustawodawca w art. 6a § 1 pkt. 2 p.u.s.a. wymaga, by kandydat przez co najmniej cztery lata pozostawał na stanowisku sędziego, prokuratora lub prezesa, wiceprezesa, lub radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej albo co najmniej przez cztery lata wykonywał zawód adwokata, radcy prawnego lub notariusza albo przez sześć lat pozostawał w instytucjach publicznych na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego, nie zakreślając w tej jednostce redakcyjnej żadnych dodatkowych wymagań, które musiałyby zostać spełnione podczas odbywania wskazanego stażu, w tym kryterium posiadania wykształcenia prawniczego, o którym mowa w odrębnej jednostce redakcyjnej tj. w art. 6 § 1 pkt 3 p.u.s.a. W tym miejscu zwrócić uwagę trzeba na funkcjonowanie wielu stanowisk w instytucjach publicznych związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego, których piastowanie nie wymaga ukończenia wyższych studiów prawniczych, a przecież ustawodawca odbycie stażu na takich właśnie stanowiskach uznaje za odpowiednie dla kandydatów na asesorów sądowych

w sądach administracyjnych. Do takich stanowisk zalicza się również sprawowanie funkcji pozaetatowego członka Samorządowego Kolegium Odwoławczego (dalej również: SKO). Przy czym podkreślić trzeba, że wymagania, jakie stawia się asesorum sądowym nie są przecież tożsame z tymi, które spełniać muszą kandydaci na stanowiska sędziowskie w sądach administracyjnych.

D. D. sprawuje funkcję pozaetatowego członka Samorządowego Kolegium Odwoławczego nieprzerwanie od 16 lutego 2013 r. – najpierw jako licencjat administracji (uzyskanie tytułu 20 czerwca 2012 r.), a następnie również jako magister prawa (uzyskanie tytułu 12 czerwca 2015 r.). Podkreślić trzeba, że obecnie jest pozaetatowym członkiem dwóch SKO tj. w J. (kadencja 16 lutego 2013 r. - 16 lutego 2019 r. oraz kadencja od 14 marca 2019 r. do chwili obecnej) oraz w W. (kadencja 1 sierpnia 2018 r. – 1 czerwca 2019 r. oraz kadencja od 2 czerwca 2019 r. do chwili obecnej). Wobec powyższego, bez wątpienia D. D. spełnia wymóg pozostawania co najmniej 6 lat w instytucjach publicznych na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego.

Odwołująca się wskazała ponadto na lakoniczne zaprezentowanie jej kandydatury podczas posiedzenia Rady w dniu 16 listopada 2021r., to jest z pominięciem okoliczności posiadania przez nią wieloletniego doświadczenia zawodowego jako radcy prawnego zatrudnionego w instytucjach publicznych zobowiązanych do stosowania prawa administracyjnego i procedury administracyjnej. W swoim odwołaniu podniosła również, że jej kandydatura nie otrzymała rekomendacji wyłącznie z powodu nieuzyskania poparcia środowiska sędziowskiego, a przy tym z pominięciem w stosunku do Odwołującej się innych kryteriów ustawowych, w tym przede wszystkim doświadczenia zawodowego w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej zdobytego m.in. podczas wieloletniej pracy na stanowisku radcy prawnego w instytucjach sfery publicznej, opinii przełożonych, rekomendacji i wyróżnień załączonych do karty zgłoszenia.

W tym miejscu podkreślić trzeba, że Rada przedstawiając sylwetkę D. M.-K. wskazała, że Skarżąca „[z]awód radcy prawnego wykonuje od grudnia 2014 r.,

początkowo na podstawie umowy o pracę (w spółce prawa handlowego, w przedsiębiorstwie państwowym oraz na uczelni Wyższej), a od 2 listopada 2015 r. do chwili obecnej prowadzi indywidualną kancelarię radcy prawnego w W.". KRS wymieniła miejsca świadczenia pracy przez D. M.-K., choć może nie w sposób tak dokładny, jak oczekiwałyby tego Skarżąca. Zaznaczyć jednak trzeba, że pisemne motywy uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 24 września 2014 r., III KRS 40/14; z 1 marca 2015 r., III KRS 8/15; z 30 lipca 2019 r., I NO 20/19) zwłaszcza, że członkowie KRS przystępując do oceny poszczególnych kandydatów dysponują całością dokumentacji dotyczącej każdej z ocenianych osób. Nawet brak wyraźnego odniesienia się w treści uzasadnienia do każdego z przedstawionych dokumentów nie może przesądzać o ich pominięciu przy dokonywaniu oceny kandydata - szczególnie w sytuacji, gdy z uzasadnienia uchwały wynika, że pomimo, iż dany dokument stanowił kryterium decydujące, to nie stanowił kryterium różnicującego. Jeżeli bowiem Rada uznała np. opinie o kandydatach za zbliżone, nie ma obowiązku dokładnego ich przedstawienia w uzasadnieniu, a Sąd Najwyższy nie ma kompetencji, by ocenę tę weryfikować. Merytoryczna ocena kandydatów, w tym ocena dokumentacji pozostaje w wyłącznej kompetencji Rady.

Z uzasadnienia uchwały wynika, że Rada kompetencje i doświadczenie zawodowe wszystkich kandydatów oceniła równie wysoko, podkreślając, że „wiedza teoretyczna, jaką posiadają wszyscy troje kandydaci, z zakresu prawa administracyjnego, doświadczenie w stosowaniu prawa w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej dają gwarancję należytego wykonywania przez nich obowiązków asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym”. Ostatecznie zaś nieznacznie niższa ocena kandydatury D. M.-K. wynikała z tego, że kandydatka ta jako jedyna spośród kandydatów biorących udział w przedmiotowym konkursie otrzymała negatywną opinię Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. Rada w uzasadnieniu uchwały wskazała, że „D. M.-K. jako jedyna spośród kandydatów biorących udział w niniejszej procedurze konkursowej otrzymała negatywną opinię Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., co różnicuje jej kandydaturę na

niekorzyść”. Zdaniem KRS, D. D. oraz M. J.-W. spełniają kryteria wyboru w stopniu wyższym od D. M.- K..

KRS uznała zatem za kryterium różnicujące kandydatów opinię Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, od której *de facto* zależał wynik konkursu. Ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przyznane każdemu z nich pozostają w istocie poza zakresem, determinowanej przez kryterium legalności, kompetencji kontrolnej Sądu Najwyższego względem uchwał Krajowej Rady Sądownictwa (art. 44 ust. 1 u.KRS). Jednocześnie, kryterium zgodności z prawem obejmuje również poszanowanie podstawowych zasad prawnych i zakaz stosowania niedozwolonych kryteriów oceny (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20). Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy (art. 33 ust. 1 u.KRS), a przy ocenie kandydatur uwzględnia się opinię kolegium właściwego sądu (art. 35 ust. 2 u.KRS), przy czym opinia ta przy podejmowaniu decyzji przez Radę nie musi, ale może mieć znaczenie decydujące, a samo decydowanie o stopniu jej znaczenia należy do wyłącznej kompetencji Rady. Nie sposób zatem uznać - jak chciałaby tego Skarżąca - że w postępowaniu przed KRS nastąpił brak wszechstronnego rozważenia sprawy, przejawiający się w uznaniu, że kandydaci rekomendowani przez Radę spełniają w wyższym stopniu kryteria wyboru na stanowisko asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. niż Odwołująca się.

Z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia kandydatur na urząd sędziego powinno jasno wynikać, że wybór został dokonany według przejrzystych, obiektywnych i mających oparcie w przepisach prawa kryteriów, z wykluczeniem motywacji pozaprawnych i pozamerytorycznych (wyrok Sądu Najwyższego z 27 maja 2020 r., NO 5/20, LEX nr 3026469). Dlatego też w uzasadnieniu uchwały KRS w przedmiocie przedstawienia kandydata na urząd sędziego powinno zostać zawarte wskazanie, czy kandydat te ustawowe kryteria spełnia oraz które z nich zadecydowały o decyzji Rady. Elementy te znalazły się w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały.

Wobec powyższego, w niniejszej sprawie oczywistym jest, że Rada dokonała wszechstronnego rozważenia sprawy i zastosowała ustawowe kryteria

w jednakowy sposób w stosunku do każdego z kandydatów. Wobec tego przedstawione przez Skarżącą zarzuty naruszenia prawa należało ocenić jako niezasadne.

Z powyższych względów, wobec niewystąpienia sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem, odwołanie podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.

[as]